



ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
έδρασεμ' στην γην των Παρθενώνων.

Όκτώβρ' είκοσιέξη,
κάτι καλό θά φέξη.

Χίλια κ' ένιακόσι δεκατρία,
δράσις και θεμιά φιλοπαιτρία.

Χίλια διακόσα πέντε και μ' έβδομην' άκόμη,
νότα κι' από την Βιέννη, νότα κι' από την Ρώμη.

**Έπέτειος μεγάλη,
όπου καθείς την ψάλλει.**

Άστράφετε, θρονήσετε, Στρατεύματα και Στόλοι,
σάν σήμερα την' πήραμε, τ' Αη Δημήτρη Σχόλη.
Πέρου, παιδιά, σάν σήμερα μιά λευκοφόρα Νίκη
'πήγε τ'α παλληκάρια μας μές'στη Θεσσαλονίκη.

Σάν σήμερα την' πήραμε... λαός συναλαλάζει,
και με τραγούδια Άλευθριάς
σέ μνήματα παλληκαριζés
τό δάκρυ του σταλάζει.

Σάν σήμερα την' πήραμε... με τελετής καίαν
'ξυπνά κι' ή δόλια μάννα,
πού τόσα χρόνια' πέρας με βογγητό και πόνο,
και σταματά τό βήμα

**Νότα σημαντική
Αυστροϊταλική.**

Α'.

Φ. — Δύο λησταρχοι μεγάλοι
άνοικαν δουλειάζés και πάλι.
Δηό ληστάρχων συμμορία
ξανάκανι φασαρία.

Δύο λησταρχοι γνωστοί,
δύο σύμμαχοι πιστοί
'στην κλεψιά και' στην άμακα
κάνουν νέο παταράκα.

Μπόρα μ'ές έπαπειλει...
και Μαγγάροι κι' Ιταλοί
με φαρμακωμένα χνώτα
στέλλουν και σ'έμας μιά νότα.

΄στου Βασιληά τό μνήμα,
πού'γέννησε τόν Νικητή και τόν Βουλγαροκτόνο.

Σάν σήμερα την' πήραμε κ'ράζει τρανή λαλιά...
σίγκω με την Βασιλίσσα, λεβέντη Βασιληά,
κι'έλη του Γένους την ψυχή βράζοντας' στην ψυχή σου
σύρε και πανηγύριος, σύρε και προσευχήσου.

Πλέξετε διαφνοστέφανα και στήσετε χορούς,
τό Γένος σύσωμο θρονά,
τώρα'στές νότες άπαντά
με τουφεκιάς, με κανονιάς, με λόχους έσρούς.

Γιορτή μεγάλη σέ βουνά, σέ κάμπους, σέ γιαλούς...
σάν σήμερα την' πήραμε, τ' Αη-Δημήτρη Σχόλη,
κι'έκινει, πού' γελούσωνε με πόθους μας τρελλούς,
τώρα με δάκρυα χαράς μ'ές λένε: και' στην Πόλι.

Νότα'στελιανε πού λές,
και χωρίς αναβολιάς

ό Στρατός ζητοίν ν'άδειάζη της' Ηπείρου μας τ'α μέρη
για ν'α στήσουν εκεί πέρα τ' Άρβαντίτικο λημέρι.

Κι' αν άμέσως δαν γενώ
ε, τ'ή συμμορία θέλει,
τότε συμφορά τρανή,
Περικλέτο στραβοσκέλη.

Τότε πλέον θά φρενιάσουν και Μαγγάροι και Τσινόροι,
του δικαίου δορυφόροι,
και θά στείλουν έδω πέρα
τά καράβια των έκπεινα
να τινάξουν' σ'τόν άέρα
την καιμένη την' Αθήνα.

Τότε θά φορέσης, βλάκα,
την Αυστριακή καζάκα,
τότε μούτρα σάν λεμόνια.



Τότε μαύρη συμφορά μας
κι'οι Φρατέλοι: τάντερά μας
θά τὰ κάνουν μακαρόνια.

Τότε θάλλουν Βερσαλιέροι,
τότε και Καραμπινιέροι,
θεατρίνοι φτερωτοί.

Και νὰ τοὺς σκεφθῶ μόναχα
πυρετὸς μὲ πιάνει, χάχα,
καὶ μὲ πάει ριπιτῆ.

Νότα 'στελιανε ποὺ λὲς
δυνατῆ 'στὲ Κονσολάτο,
ποὺ μὲ τούτη τῆς χολαῖς
βὰ μὰς φέρουν ἀνω κάτω.

Τῆς Δουστρίας ἡ καζάνα πάλιν μὰς καταδιώκει
ὡσαν σκότους Ἐριννὺς
μαινομένη κι' ἀπηγῆς,
καὶ μὰς φοβερίζουν μπλόκοι.

Χαίρε, προσφιλῆς Δουστρία,
χαίρε τῶν λαῶν λατρεία.
Χαίρε, Δέσποινα μεγάλη,
ὄντως Χριστιανική...
τῶν λαῶν τὸ στήθος πάλαι
'στὲνομά σου τὸ γλυκύ.

"Οπου σὺ πατήσῃς πόδι
βλέπομε φωτὸς ἀκτίνα,
καὶ μοσχολοῦν ἐδώθη
τῆς Ἐλευθερίας τὰ κρύνα.

Ποῖος ἱερὸς ἀγὼν,
ποῖος δούλος μὲ ζυγὸν
εἰς σὲ μόνον δὲν ἐλπίζει;

Μὰ κι' ὁ Ρήγγας νόκτα ἔμερα
τῶν πασχόντων τὴν μῆτέρα
'στὴν ὑψηλίον σαλπίζει.

Τούτος τὴν δικαιοσύνη
καὶ τὴν τόση καλωσύνη
τῶν Μαγάρων κελαιδεῖ.

Καὶ γὰρ σένα κάθε πόνος,
καὶ γὰρ σένα κάθε στένος
γίνεται χαρὰς ὄδη.

Τι καλὰ δὲν ἔχεις κάνει!..
κάν ὁ Μέτερνιχ ὁ πάνυ,
κάν ὁ Μπέρτχολδ κυβερνᾷ.

"Ὀλ' ἡ πλάσις ἡ ποουσα
διαρκῶς ἐγγνωμονουσα
πρὸ τῶν σκίπτρων σου περνᾷ.

Δεῖξε καὶ κακία λίγη...
μὴν ἀφήσῃς νὰ σοὺ φάγη
ἓνας τέτοιος λουκουμάς.

Τόση καλωσύνη πιά
κι' ὑπεράγαν ἀνθρωπιά
δὲν ἀρέσει: καὶ σ' ἐμάς.

Φθάνει πιά γὰρ τὸ Θεὸ τόση δράσις σωτηρία,
δράσις ἐνεργητική,
ὅπου στόματα μυρία
τὴν ὕμνον ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Κύττα τι μπουκιά κι' ἐκείνη.
ἄπλωσε καὶ πάλι χέρι,
γούρλωσε καὶ πάλι μάτι.

Ὑπεράγαν καλωσύνη
μῆτε τάτομα συμφέρει,
μῆτε καὶ τῆς γῆς τὰ κράτη.

Μπράτσο μὲ τὴν μπαλαρίνα,
μπράτσο μὲ τὴν θεατρίνα
τὴν Ἐθρώπη μὴν ψηφᾷς.

"Ἐνδοξος ἡ νέα πάλι,
κι' ἄνοιξε τὸ στόμα πάλι
ὡσαν ἔρνο νὰ μὰς φᾷς.

Λέγεις δόξαις ἐσχασιμένας,
κι' ἄρχισε μὲ σάρκες ξέναις
σὰν καὶ πρῶτα νὰ χορταίνεις,
εἰδῶλο τῆς οἰκουμένης.

Εἰς ἐδάφη μας πατρῆα,
ὅπου τὰ κοσμοῦν Ἡρῆα,
εἶλα μαύρη καλιακούδα.

Καὶ μ' ἀγρίων φθόνγων ἤχος
τοὺς σφαγεῖς τοὺς Μετερνίχους
πηγαδόστομη τραγοῦδα.

B'

Π.—Κι' ἄλλον στείλε μας Μπιλινσκη, πολυφιλήτος Αὐ-
στρία, στείλε κι' ἄλλη σὰν κι' ἐκείνη τοῦ Προξένου τὴν κυρία,
τεχνικά νὰ μαγειρεύῃ
τὸ φαγὶ τοῦ νέου κράτους,
καὶ μὲ Διάπτης βαρβάτους
βᾶλς τοῦ Στράους νὰ χορεύῃ.

Στείλε κι' ἄλλαις ν' ἀγαπήσουν τοὺς Τσολλάδες σου θερ-
κι' ἄλλαις στείλε μας ἐκεῖ |μά,

μέ κουζίν' Αυστριακή,
καί νά μάθουν τῆς κοιλίας των νά μὴν τρῶνε παστουρ-
[μᾶ.

Μᾶς' στοῦ κόσμου τὴν κραιπάλην
ἀγωνίσου νέον πάλιν
φιλελεύθερον ἀγῶνα.

Καί μὲ τῶνα κι' ἄλλο χέρι
νά κορώναις' στοῦ λημέρι,
ὅπου φάχνει γιὰ Κορώναι.

Πρόσχε τὸν Ἰταλό,
τέτοιο σύμμαχο καλὸ,
ποῦ κρυφαῖς δουλεζαῖς σκαρῶνει.

Καί γιὰ σένα μοναχὰ
κάνε κάθε τσαρουχὰ
μὲ κορώναις νά κορώνη.

Σήκω πρὶν σὶ τροβαδούροι
σὺ γελᾶσους σκληρὰ,
καί σοῦ φάνε τὸ γαϊθούρι
καί σ' ἀφήσου τὴν οὐρά.

Σκόρπα τὸν πολιτισμὸ' στὴν πρωτογενῆ κοιτίδα
τῶν ληστάρχων τῶν ὤμων,
κι' ἔστω τούτων Ἠγεμόν
ὁ μεγάλος Πρίγκηψ Βηβ, ὅπου λὲν πῶς εἶναι βίβα.

Χαῖρε, Μοναρχία φίλη, ποῦ λατρεύεις κατὰ βᾶθος
τῆς Ἐλευθερίας τὰ θῶρα,
κι' ἔγινε γιὰ σένα πάθος
ἡ λυκοφαλιὰ τοῦ Βλιώρα.

Λάβα πάθος ἀνιάτου μὲς' στοῦ στήθος σου φαλεύει,
σὺ φανὸς καί μόνος φέρος τῶν λαῶν τῆς ὕψιλου,
κι' ἔνας Ἰωσήφ εὐσχήμων εὐσχημόνως βασιλεύει
ἀληθῶς φιλελεύθερου κι' ἰδεώδους Βασιλείου.

Πάντα μ' εὐγενεῖς σκοποὺς
κι' εὐγενεῖς ἰδέας σφρίγα,
καί μὲ τοὺς φρατέλους τρύγα
τῶν ἀγῶνων τοὺς καρπούς.

Χύνε τάπειρα καλά σου σὰν φαοσλία, σὰν ρεβίθια,
καί σὲ τούτη μας τὴν ἄλλη
μὲ τὴν νότα σου καί πάλι
μας ἐσκαλῶσες ἀλήθεια.

Σὺ μπόρεῖς ἂν τὸ θελήσης νά μᾶς κόψης σὰν ρεπάνι,
ὅμως μὴν παραθυμῶνς κι' ὄ θυμὸς καλὸ δὲν κάνει.

"Ὅ, τι θέλεις ἄς γενῆ,

εἶσαι Δύναμις τρανῆ,
εἶσαι καί Χριστιανῆ,
Πάπισα καί Μουσουλμάνα,
καί κρατῶν ἐκθέτων μάννα.

"Ὅ, τι θέλεις κι' ὅπως θέλεις εἰς τὸ κράτος ἄς δοθῆ
τοῦ Κεμάλ τοῦ δεξαομένου,
νά κατευχαριστηθῆ
κι' ἡ κυρία τοῦ Προξένου.

Κι' ὅσα μέρη μας πατρῶα κι' ἀκραυφῶς Ἑλληνικά
γιὰ χατήρι τῶν Μαγαράων
ἄψε σβῦσε κι' ἄρον ἄρον
ἄς γενοῦν Ἀθβανικά.

Μὴ δυσαρεστήσαι, Μπέτρχολδ, μὴ δυσαρεστήσαι, Κόμη,
ἐσὺ μόνον ἔχεις γνώμη.

Μὴ μᾶς ἀπειλής, καλέ, μ' ἐπιδείξεις νέας Στόλου,
καί δὲν σ' ἔχομε κι' ἔμεις γιὰ κακῆ καρδιά καθόλου.

Χαῖρε, προσφιλῆς Αὐστρία,
τοῦ Μπιλινσκη τὴν κυρία
ἱερὸ κυκλόνουν λόχοι.

Σὺ καί τώρα δαίχνεις πέθον
τῶν ἐκθέτων καί τῶν νόθων
νά γενῆς ἡ βρεφοδόχη.

"Ὅμως σὲ παρακαλῶ
γιὰ τοῦ Βλιώρα τὸ καλὸ
κι' ἄλλη νότα δυνατῆ
μὴ μᾶς στελιγῆς σὰν κι' αὐτῆ.

Πλήθος δυστυχῶν Εἰλωτών,
ὅπου θέλεις τὸ καλὸ των,
σὲ κυττᾶ μ' ἀγάπης μάτια.

Κι' ἀγωνίζεσαι καθεὶς
πῶς νά μὴ διαλυθῆς
καί νά πᾶς εἰς τὰ κορμάτια.

Γ'.

Φ.— Τώρα μὲ τὸ παραπάνω
μᾶς ριχτήκαν, συμπολιτῆ,
Ἰταλοὶ τοῦ Τζουλιάνο,
Ἰταλοὶ τοῦ Τζιολίτι.

Κι' οἱ Φρατέλοι στέλλουν νότας
κι' ὄλοι στέκουσιν κερχηνότας.

Κι' οἱ Φρατέλοι φοβερίζουν... ὄχι ἄλλοι καί τρεῖς ἄλλοι
κι' αὐτοὶ τούταις τῆς ἡμέραις [μας]

μέ τῆς τόσας των φοβέρας
ζάλισαν τὸν Νικολῆ μας.

Φρίττει με τοὺς φρατέλους ἢ τλήμων ἀνθρωπότης,
κι' αὐτὸς ὁ Τζουλιάνο, σπέρτο τζεντλε πρῶτης,
ξαφνιάζεται, φριμάζει,
πέρνει κι' ἐκείνος φόκο,
Στόλους προστοιμάζει
καὶ σκέπτεται γιὰ μπλόκο.

Τρομάζει σὰν κορώνη
τὸ μίο μακαρόνι
κι' ἡ φοβερὴ Τριμπούνα.

Ὅπου πηλοὺς σκαλίζει
καὶ καθ' ἡμῶν γυρullίζει
σὰν ἐγκυρὸς γουρουνά.

Ἐπισικῆς σ' ἐμὰς φανού
καὶ σὺ, κυρὰ Μακαρονού,
πρῶτη νταγιφουσεκά.

Ποὺ ἔρῃγκας τὸρα τὸν καιρὸ
μέσα στὸν κλέφτικο χορδὸ
νὰ κἀνήξ τὸν γχιουλέκα.

Φ.—Κι' ἕνας κι' ἄλλος Πουλοσινέλας ἔκανε περπατη-
καὶ γυραῖει κι' Ἀλβανίαις καὶ γυραῖει καὶ νησιὰ, [σιὰ,
στέλλει καὶ διακονιώσεις με πολλὴ ζετοικωσιὰ.

Τοῦ Μαρκεῦο Τζουλιάνο μὴ πολιτικὴ μεγάλη,
ποὺ φαντάζεται τῆς Ρώμης κοσμοκρατορία πάλι.
Τῆς ἐκόλλησε μὴ λόξα τῆς ὠραίας Φαντουλάας
κι' ἔλ ους θέλει νὰ μας κἀνή Ριγκολέτους της καὶ δοβ-
[λους,
καὶ νὰ βῆγῃ κανέναν νέος κτηνοκότωρ Καλλιγούλας,
ποὺ ν' ἀνακηρύτῃ: Ἰπάτους ἔκλογά του καὶ τοὺς μού-
[λους.

Ἐφαγαν τὰ λυσοκά των μεθυσμένοι θεατρίνοι
καὶ τὸ στήθος των φουσκώνει καὶ παράφορο κλωτσιὰ,
πλὴν τὰ τέκνα τῶν ἐρήμων, ὀσκηνητὰ Βεδουίνοι,
τοὺς ἐσπάσανε τὰ μούτρα καὶ τοὺς τάνεκαν πατοῦ.

Ἰταλία, μία τζόγια,
ποὺ δὴν πέρνει ἀπὸ λόγια,
μέγα στάθιον χαράξεις,
καὶ γεμάτη γυλδρία

ἔταν σοῦ τῆς βρέγουν κράξεις:
σπλένιτα βιτόρια.

Στέλλεις τὸν Ἀμιέλιό σου τοὺς Ροδίους, κι' ἔκει πέρα
ἦρος γίνεται τῆς Ψίνθου καὶ τρομάρα καὶ φοβέρα.
Κυθερνᾶ με κοντακίσι καὶ μπαγλάρωμα καιρὸ
ἀλλὰ κρέμα ποῦ' στὴ Ρέθο δὴν τὸν ἀφρησε γερὸ,
μίαν δρᾶσιν νικηφόρον κι' ἀγκαστὴν νὰ παρατείνῃ,
κι' ἀντ' ἐκείνου στέλλεις τὸρα τὸν Σινιόρο τὸν Μαρτίνι,
μὰ γεραίρεται κι' αὐτὸς γιὰ τὴν γενναϊότητά του
κι' ἔξυμνοῦνται μὲ φτυσιὰς τόσα κατορθώματά του.

Εἰς τὴν Ἠπειρὸ Γκαστάλδη, καὶ καθέν ας Ἠπειρώτης
χάσας: μπρὸς στὸν τσελεπτή,
ποῦναι κουτσαδάκης πρῶτης
μέσα στὴν Ἐπιτροπή.

Τούτος λένε, παπαρδέλα,
πὼς δὴν εἶναι παῖξε γέλα.
Τούτος κόσμο δαμμονίζει
κι' ἀτρομήτως ξεφωνίζει:

Ποῖς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα στὸ παζάρι περπατεῖ
μὲ κουμπούρια δροῦστὴ μέση καὶ σπαθάρα δυνατή;
Ποῖς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα μὲς στὸς ἄλλους νταγια-
μὲ τῆς χαρωνῆς τὴν πάχνη [ράδες
σπήτια καὶ σοσάνια φάγναι,
κι' Ἀρβανίταις ἔστρυπώνει κι' Ἀρβανίταις κυράδες;

Στὸ δικό μου τὸ μπουρὶ
ἔλοι κύπτουν τὸν αὐχένα...
τὸ μουστάκι ποῖς μπορεῖ
νὰ τὸ στρίβῃ σὰν κι' ἐμένα;

Ὁ ξανθὸ μουστακαλῆ, ποὺ κανίνα δὴν ψηφᾶς
κι' εἶσαι τρόμος κι' εἶσαι φρίκη,
παραδείχνεις νταλίτσι
καὶ θαρρὸ πὼς θὰ τῆς φᾶς.

Περίλαγχε Γκαστάλδη, σὺ τοὺς πῆρες τὸν ἀέρα,
σὺ τοὺς ἔκοφες τὸν βῆχα,
κι' εἶναι κίνδυνος μεγάλος μὴ σοῦ βγάλουν καμμιά μέρα
τὸ μουστάκι τρίχα τρίχα,
καὶ τὴν δύναμι σου χάσης, ἀρεμίαις, καὶ σὺ,
ἔπως κι' Ὀσαμφῶν ἐκείνος με τὴν τρίχα τὴν χρυσιῶ.

Μαρκεῦο Τζουλιάνο μου, φρατέλο, μίο κάρο,
ποῦχεις μπουρὶνι τρομερὸ,
μὲ λυπη μου παρατηρῶ
πὼς θὰ κοσμήσῃ ἡ νότα σου τὸν περιττὸν τὸ κάρο.

Καλὴ μας Ἰταλία
καὶ μόνη μας φίλια,
μὴ μὰς παρακορδῶνεσαι, κι' ἀπ' ὅσα θέλεις τὸρα
πὰ πάρης μία Σκάτουλα Φιζιμφερι, Σινιέρα.